Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 258 182 van 14 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. SOENEN**
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 december 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 24 november 2020 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek vermeld in punt 1.1. niet-ontvankelijk.

1.3. Op 29 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,
(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/11/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 02/12/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, §1, 6°, 7, 74/13 en 74/14, §1 en §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van het artikel 1, 6° Vreemdelingenwet : (…)

- *3.1.*

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden: (…)

- 3.2.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

- 3.3.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

- 3.4.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel: (…) (Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling!

- 3.5.

Impact van Covid-19

De verzoeksters wensen vooreerst te verwijzen naar de maatregelen genomen door de regering op advies van de Veiligheidsraad van 14 april 2021 naar aanleiding van de Covid-19 pandemie. Hierdoor gelden er nog steeds strenge voorzorgsmaatregelen om de pandemie in te dijken. Nauwe contacten worden nog steeds beperkt en samenscholingen zijn verboden.

De maatregelen werden bovendien tot op heden nog steeds verlengd. Hoewel enkele versoepelingen werden genomen, zijn niet-essentiële reizen nog steeds verboden.

De verzoekster was dan ook verbaasd toen zij kennis kreeg van de bestreden beslissing.

De verzoekster heeft er het raden naar of de gevolgen van de huidig pandemie van het uiterst besmettelijke Coronavirus bij de beoordeling werd betrokken.

De verwerende partij neemt dus wetens en willens een beslissing die onmogelijk uit te voeren is. De bijlage 13quinquies kan noch vrijwillig noch gedwongen worden uitgevoerd.

De beslissing is niet ernstig te noemen.

- 3.6

Bulgarije

Er dient daarnaast ook rekening te worden gehouden met de coronamaatregelen en de situatie in Bulgarije.

Door de epidemie is het voor de verzoekster in de eerste plaats heel moeilijk om zich naar Bulgarije te begeven, aangezien niet-essentiële reizen verboden zijn.

Tevens dient de Dienst vreemdelingenzaken te onderzoeken opdat de gezondheid van de verzoekster niet in gedrang komt wanneer zij naar Bulgarije wordt gestuurd.

Zo wenst verzoekster te verwijzen naar de meest recente informatie op de website van het Bulgaarse ministerie van Gezondheid, (zie stuk 2)

Daarin wordt benadrukt dat In heel Bulgarije een epidemie emergency situation geldt. Er zijn dan ook nog steeds strenge maatregelen van kracht om de verspreiding van het virus in te dammen.

De Belgische overheid raadt reizen naar Bulgarije dan ook ten zeerste af! Het aantal besmetting in Bulgarije is op dit moment zeer hoog. (zie stuk 3)

Bovendien heeft verzoekster geen enkel opvangnetwerk in Bulgarije.

Verzoekster heeft haar Bulgaarse nationaliteit gekregen langs haar moederskant maar heeft voor de rest geen enkele band met het land. Ze heeft er nog nooit verbleven! Zij heeft er geen kennissen, vrienden of familie. Ze zou er nergens kunnen verblijven of werken.

Er kan niet verwacht worden van verzoekster dat ze naar Bulgarije zou reizen, dit zou ingaan tegen het redelijkheidsbeginsel.

Nergens in de bestreden beslissing wordt er enige melding gemaakt van de situatie in verband met de Covid- 19 pandemie in Bulgarije of het gebrek aan een band met Bulgarije van verzoekster.

Dit schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

- 3.7

Syrië

De verzoekster kan ten slotte onmogelijk terugkeren naar Syrië omwille van de algemene veiligheidssituatie. Het land voor nog steeds geteisterd door oorlog. Syriërs krijgen dan ook minstens de subsidiaire bescherming toegekend in het Rijk.

Een terugkeer naar Syrië zou een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet louter verschuilen achter de weigeringsbeslissing van het CGVS om te oordelen dat verzoekster geen actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Syrië.

De verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

Dat dit individueel onderzoek in casu niet is gebeurd.

3.8

Het gezins- en familieleven

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden: (…)

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende: (…)

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel: (…)

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwiideringsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015).

Huidige beslissing schendt de vermelde grondrechten en wetsartikelen. Verzoekster heeft immers weldegelijk een privé- en gezinsleven in België.

Zo hebben de moeder en de grootmoeder van de verzoekster verblijfsrecht in België (zie stuk 4). Samen vormen zij een kerngezin.

Daarnaast heeft zij ook een feitelijke relatie met de heer A.D. (…) RR (…), geboren te Latakia (Syrië) op (…)1991, wonende te 9000 GENT (…). (zie stuk 5)

De heer A.D. (…) heeft een zoon en dochter uit een vorig huwelijk waar verzoekster ook mee voor zorgt wanneer zij bij hem verblijven, (zie stukken 6 en 7)

Het hoeft bijgevolg weinig betoog dat de verzoekster wel degelijk een privé- en gezinsleven heeft in België.

Die Dienst Vreemdelingenzaken kan niet dienstig motiveren dat hier geen rekening mee dient te worden gehouden.

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er onderzoek werd gedaan naar de familiale toestand van verzoekster en rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster.

Verweerster heeft niet alleen hogervermelde grondrechten manifest geschonden maar ook de bijzondere zorgvuldigheidsplicht van art. 74/14 Vw en de motiveringsplicht werd door verweerster miskent.

- *3.9.*

Besluit

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet

worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 1, §1, 6° van de Vreemdelingenwet schendt.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 24 november 2020 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, waarbij de verwerende partij concretiseert dat de verzoekende partij het land binnenkwam op 2 december 2019 en nog steeds op het grondgebied verblijft zodat haar regelmatig verblijf van negentig dagen overschreden is. Tot slot stelt de verwerende partij dat aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij een standaardbeslissing heeft genomen die op gelijk wie van toepassing zou kunnen zijn, merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). In de mate dat de verzoekende partij in dit verband betoogt dat uit de beslissing geenszins blijkt dat er onderzoek werd gedaan naar de familiale toestand en rekening werd gehouden met haar gezinsleven, merkt de Raad op dat uit hetgeen uiteengezet wordt in de punten 3.15. en 3.16. blijkt dat de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt, zodat de verwerende partij niet gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren. Daar waar de verzoekende partij stelt dat nergens in de bestreden beslissing enige melding wordt gemaakt van de situatie in verband met de covid-19 pandemie in Bulgarije of haar gebrek aan een band met Bulgarije, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.9. en 3.25. waaruit zal blijken dat de verwerende partij evenmin gehouden was hierover te motiveren. De verzoekende partij stelt dat zij via de huidige bestreden beslissing niet kan weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt, maar laat, mede gelet op het voorgaande, na concreet toe te lichten omtrent welke elementen betreffende haar persoonlijke situatie de verwerende partij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Minstens maakt zij met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen betreffende haar persoonlijke situatie ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om voornoemde beginselen geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. De verzoekende partij voert aan dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Syrië omwille van de algemene veiligheidssituatie, dat het land nog steeds wordt geteisterd door oorlog, dat Syriërs dan ook minstens de subsidiaire bescherming toegekend krijgen in het Rijk, dat een terugkeer naar Syrië een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij zich niet louter achter de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal kan verschuilen om te oordelen dat zij geen actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Syrië, dat een individueel onderzoek moet gebeuren bij het nemen van een verwijderingsbeslissing en dat dit *in casu* niet gebeurd is.

3.7. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partijen (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat

land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.8. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is reeds gebeurd op 24 november 2020 naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een

vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, http://curia.europa.eu). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

In het kader van het verzoek tot internationale bescherming ingediend door de verzoekende partij, nam de commissaris-generaal op 24 november 2020 de beslissing om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, waarin hij stelde als volgt:

"*U bezit zowel de Bulgaarse als de Syrische nationaliteit. (…)*

Artikel 57/6, §3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal bevoegd is om een aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat va de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet-ontvankelijk te verlaten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in de voormelde lidstaat of staat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. (…)

U maakt niet aannemelijk dat er wat u betreft sprake zou zijn van dergelijke gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U verklaart immers dat u niet kan terugkeren naar Bulgarije omdat u er geen huis heeft en er geen werk zal vinden. U stelt wel Bulgaars te spreken, maar het niet te kunnen schrijven. Uw motieven blijken echter louter socio-economisch te zijn en nergens blijkt dat u bij terugkeer problemen zou ondervinden wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke voorkeur. (…)

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen dan ook niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Aldus blijkt dat de verzoekende partij de Bulgaarse nationaliteit bezit en kan terugkeren naar Bulgarije zonder een ernstig risico te lopen een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De thans bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen moet verlaten, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Uit voornoemde beslissing van de commissaris-generaal blijkt tevens dat de verzoekende partij in het bezit is van een Bulgaars paspoort en een Bulgaarse identiteitskaart zodat in die zin niet blijkt dat zij niet naar Bulgarije kan terugkeren.

3.9. Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van het onderhavige beroep, verder vrij staat elk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De verzoekende partij houdt in het licht van de covid-19 pandemie voor dat rekening moet gehouden worden met de situatie in Bulgarije, dat door de epidemie het heel moeilijk is om zich naar Bulgarije te begeven, dat de verwerende partij dient te onderzoeken of dat haar gezondheid niet in het gedrang komt wanneer zij naar Bulgarije wordt gestuurd, dat er in heel Bulgarije een "*epidemic emergency situation*" geldt, dat er dan ook strenge maatregelen van kracht zijn om de verspreiding van het virus in te dammen, dat het aantal besmettingen in Bulgarije op dit moment zeer hoog is, maar toont niet aan dat zij, indien zij naar Bulgarije zou terugkeren, zou worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met covid-19 of dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig

zouden zijn in Bulgarije. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven. Zij maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, dient te onderzoeken of haar gezondheid niet in het gedrang komt wanneer zij naar Bulgarije wordt teruggestuurd.

De verzoekende partij stelt verder dat zij geen enkel opvangnetwerk in Bulgarije heeft, dat zij haar Bulgaarse nationaliteit heeft gekregen langs haar moederskant maar voor de rest geen enkele band heeft met het land, dat zij er nog nooit heeft verbleven, dat ze er geen kennissen, vrienden of familie heeft, dat ze er nergens zou kunnen verblijven of werken, dat nergens in de bestreden beslissing enige melding wordt gemaakt van haar gebrek aan band met Bulgarije, maar maakt daarmee niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een motivering hieromtrent.

Bovendien stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal van 24 november 2020. Hierin wordt wel uitdrukkelijk gemotiveerd over het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Bulgarije en dit als volgt:

"U maakt niet aannemelijk dat er wat u betreft sprake zou zijn van dergelijke gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U verklaart immers dat u niet kan terugkeren naar Bulgarije omdat u er geen huis heeft en er geen werk zal vinden. U stelt wel Bulgaars te spreken, maar het niet te kunnen schrijven. Uw motieven blijken echter louter socio-economisch te zijn en nergens blijkt dat u bij terugkeer problemen zou ondervinden wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke voorkeur. (…)

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen dan ook niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is reeds gebeurd op 24 november 2020 naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. De Raad wijst er opnieuw op dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd.

3.10. Nu de verzoekende partij kan terugkeren naar Bulgarije, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk, toont zij aldus niet aan dat zij dient terug te keren naar Syrië. Het betoog dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Syrië omwille van de algemene veiligheidssituatie, dat het land nog steeds wordt geteisterd door oorlog, dat Syriërs dan ook minstens de subsidiaire bescherming toegekend krijgen in het Rijk, dat een terugkeer naar Syrië een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij zich niet louter achter de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal kan verschuilen om te oordelen dat zij geen actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Syrië, dat een individueel onderzoek *in casu* niet gebeurd is, is in die zin dan ook niet dienstig.

3.11. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *in casu* niet aannemelijk gemaakt.

3.12. De verzoekende partij wijst op het bestaan van een privé- en gezinsleven in België. Het gezins- en privéleven wordt onder meer beschermd door artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat bepaalt als volgt:

"*1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.13. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.14. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

3.15. Omtrent haar gezinsleven voert de verzoekende partij vooreerst aan dat haar moeder en grootmoeder in België verblijfsrecht hebben en dat zij samen een kerngezin vormen.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM,

Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

Door louter te stellen dat zij wel degelijk een gezinsleven heeft in België en dat zij samen met haar moeder en grootmoeder een kerngezin vormt, maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk en toont zij geenszins het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Zij voegt een kopie van de verblijfskaart van haar moeder toe aan haar verzoekschrift maar toont daarmee evenmin aan dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in relatie tot haar moeder en grootmoeder. In dit licht wijst de Raad er ook nog op dat uit de feitenuiteenzetting van de verzoekende partij blijkt dat zij van 2014 tot eind 2019 van haar moeder gescheiden leefde. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven heeft met haar moeder en grootmoeder in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.16. De verzoekende partij licht tevens toe dat zij een feitelijke relatie heeft met de heer A.D., wonende te 9000 GENT, dat hij een zoon en dochter uit een vorig huwelijk heeft waar zij ook mee voor zorgt wanneer zij bij hem verblijven.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het betoog omtrent haar relatie met de heer A.D. slechts onderbouwt met een afdruk van de wettelijke gegevens die in het Rijksregisterdossier van de heer A.D. en zijn kinderen werden geregistreerd. Hieruit blijkt geenszins een samenwoonst van de heer A.D. en/of zijn kinderen met de verzoekende partij. Uit voornoemde gegevens kan voorts evenmin worden afgeleid dat de verzoekende partij een relatie met de heer A.D. heeft noch dat zij mee voor de kinderen zorgt wanneer zij bij hem verblijven. Uit het administratief dossier blijken overigens, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met de heer A.D. en/of zijn kinderen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar partner, de heer A.D. en diens kinderen. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

3.17. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar moeder, grootmoeder en haar partner en diens kinderen, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden

genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij niet dienstig kan motiveren dat er geen rekening met het gezinsleven dient te worden gehouden, dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat er onderzoek werd gedaan naar haar familiale toestand en rekening werd gehouden met haar gezinsleven, is dan ook niet dienstig.

3.18. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij, vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden op grond van gezinshereniging.

De verzoekende partij toont in dit verband minstens niet aan dat zij, bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of het land waarvan zij de nationaliteit bezit, geen contact met haar moeder, grootmoeder en partner en diens kinderen kan onderhouden via de moderne communicatiekanalen, noch dat deze personen haar aldaar niet zouden kunnen bezoeken. In dit kader kan er ook nog op gewezen worden dat de moeder van de verzoekende partij, blijkens de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken, de Bulgaarse nationaliteit heeft.

3.19. De verzoekende partij laat ter gelegenheid van haar verzoekschrift na om haar privéleven toe te lichten en legt in dit verband geen stavingstukken voor zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat zij een beschermingswaardig privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.20. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

3.21. Volgens artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte gegeven worden als aan artikel 8 van het EVRM. De voornoemde bepaling stelt immers: "*Voor zover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.*" Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, blijkt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest.

3.22. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontneemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

3.23. Wat het gezins- en familieleven van de verzoekende partij betreft, blijkt uit voorgaande dat zij geenszins aannemelijk maakt dat er een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar moeder, grootmoeder of partner en/of diens kinderen bestond op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat evenmin blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren.

Ten overvloede blijkt dat de verwerende partij het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar moeder en grootmoeder alsnog in rekening bracht, met name in de nota "*Evaluatie artikel 74/13*" van 29 maart 2021, die zich in het administratief dossier bevindt en waarin wordt gesteld wat volgt:

"*Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaarde dat haar moeder en grootmoeder in België verblijven. Die behoren echter beiden niet tot de gezinskern van betrokkene. Bovendien heeft betrokkene de Bulgaarse nationaliteit, waardoor het familieleven in Europa kan plaatsvinden.*"

Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij, mede gelet op hetgeen uiteengezet werd in punten 3.15. en 3.16., geenszins aan waarom haar gezins- en familieleven de *in casu* bestreden beslissing in de weg staat.

3.24. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij minderjarige kinderen in België heeft, zodat met het hoger belang van het kind *in casu* geen rekening diende te worden gehouden, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de verwerende partij hierover in de nota "*Evaluatie artikel 74/13*" van 29 maart 2021 die zich in het administratief dossier bevindt, stelde wat volgt:

"*Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.*"

3.25. Wat haar gezondheidstoestand betreft, stelt de verzoekende partij dat zij wenst te verwijzen naar de maatregelen genomen door de regering op advies van de Veiligheidsraad van 14 april 2021 naar aanleiding van de covid-19 pandemie, dat er nog steeds strenge voorzorgsmaatregelen gelden om de pandemie in te dijken, dat nauwe contacten nog steeds beperkt worden en samenscholingen verboden zijn, dat de maatregelen bovendien tot op heden nog steeds verlengd werden, dat hoewel enkele versoepelingen werden genomen, niet-essentiële reizen nog steeds verboden zijn, dat zij dan ook verbaasd was toen zij kennis kreeg van de bestreden beslissing, dat zij er het raden naar heeft of de gevolgen van de huidige pandemie van het uiterst besmettelijke coronavirus bij de beoordeling werden betrokken, dat de verwerende partij dus wetens en willens een beslissing neemt die onmogelijk uit te voeren is, dat de bijlage 13*quinquies* noch vrijwillig noch gedwongen kan worden uitgevoerd.

Ze stelt verder dat ook rekening dient gehouden te worden met de coronamaatregelen in Bulgarije, dat het voor haar in de eerste plaats zeer moeilijk is om zich naar Bulgarije te begeven aangezien niet-essentiële reizen verboden zijn, dat de verwerende partij dient te onderzoeken of dat haar gezondheid

niet in gedrang komt wanneer zij naar Bulgarije wordt gestuurd, dat zij wenst te verwijzen naar de meest recente informatie op de website van het Bulgaarse ministerie van Gezondheid, dat daarin wordt benadrukt dat in heel Bulgarije een "*epidemic emergency situation*" geldt, dat er dan ook nog steeds strenge maatregelen van kracht zijn om de verspreiding van het virus in te dammen, dat de Belgische overheid reizen naar Bulgarije dan ook ten zeerste afraadt, dat het aantal besmettingen in Bulgarije op dit moment zeer hoog is, dat niet van haar verwacht kan worden dat ze naar Bulgarije zou reizen, dat nergens in de bestreden beslissing enige melding wordt gemaakt van de situatie in verband met de covid-19 pandemie in Bulgarije.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. Zij maakt immers geenszins aannemelijk dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch, zodat de verzoekende partij in die zin niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij dient te onderzoeken of dat haar gezondheid niet in gedrang komt wanneer zij naar Bulgarije wordt gestuurd. De verzoekende partij laat ook na om aan te tonen dat zij een risicopatiënt zou zijn. Het is dan ook niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in haar nota "*Evaluatie artikel 74/13*" van 29 maart 2021, die zich in het administratief dossier bevindt, omtrent de gezondheidstoestand van de verzoekende partij te stellen dat er geen medische elementen zijn die een verwijdering in de weg staan, minstens toont de verzoekende partij, zoals ook zal blijken uit wat volgt, het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij werd op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingewet het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, daar zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Dat wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het is dan ook niet onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij zou terugkeren naar haar land van herkomst of het land waarvan zij de nationaliteit bezit. Waar de verzoekende partij in dit verband een betoog voert omtrent de covid-19 pandemie en meent dat de bestreden beslissing onmogelijk uit te voeren is, wat zij zoals zal blijken uit wat volgt overigens niet aannemelijk maakt, kan de Raad slechts opmerken dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat het bestreden bevel niet uitgevoerd kan worden. Door louter voor te houden dat er nog steeds strenge voorzorgsmaatregelen gelden om de pandemie in te dijken, dat nauwe contacten nog steeds beperkt worden en samenscholingen verboden zijn, dat de maatregelen bovendien tot op heden nog steeds verlengd werden, dat het zeer moeilijk is om zich naar Bulgarije te begeven, dat zij wenst te verwijzen naar de meest recente informatie op de website van het Bulgaarse ministerie van Gezondheid, dat daarin wordt benadrukt dat in heel Bulgarije een "*epidemic emergency situation*" geldt, dat er dan ook nog steeds strenge maatregelen van kracht zijn om de verspreiding van het virus in te dammen, dat de Belgische overheid reizen naar Bulgarije dan ook ten zeerste afraadt, dat het aantal besmettingen in Bulgarije op dit moment zeer hoog is, dat niet van haar verwacht kan worden dat ze naar Bulgarije zou reizen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Bulgarije. Zij stelt weliswaar dat niet-essentiële reizen nog steeds verboden zijn maar toont op geen enkele wijze aan dat de thans bevolen terugkeer naar Bulgarije moet aanzien worden als een niet-essentiële reis die verboden is. In de eerste plaats moet hieromtrent worden opgemerkt dat de terugkeer van eigen onderdanen naar het land van herkomst of het land waarvan zij de nationaliteit bezitten niet valt onder de gebruikelijke betekenis van een "*reis*". De verzoekende partij toont verder niet aan welke rechtsnorm haar het verbod oplegt om terug te keren naar Bulgarije. Bovendien moet erop worden gewezen dat het middel op dit punt thans juridische grondslag mist nu niet-essentiële reizen naar het buitenland niet langer verboden zijn. Het verbod van niet-essentiële reizen vanuit België betrof hoe dan ook slechts een tijdelijk gegeven. Nu de verzoekende partij tot op heden niet gedwongen werd het grondgebied te verlaten, toont zij dan ook niet aan welk belang zij nog heeft bij haar betoog.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij dus wetens en willens een beslissing neemt die onmogelijk uit te voeren is, dat de bijlage 13*quinquies* noch vrijwillig noch gedwongen kan worden uitgevoerd, dat niet van haar verwacht kan worden dat ze naar Bulgarije zou reizen, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het voorgaande geenszins blijkt dat het voor de verzoekende

partij omwille van de covid-19 pandemie onmogelijk is om terug te keren naar Bulgarije. In zoverre zij meent dat de covid-19 pandemie een invloed heeft op de uitvoering van de bestreden beslissing, maakt zij minstens niet aannemelijk hoe dit het nemen van de thans bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden zodat zij geenszins aantoont dat de verwerende partij er *in casu* toe gehouden zou zijn geweest om met de covid-19 pandemie rekening te houden. De Raad wijst er bovendien op dat indien de verzoekende partij meent dat het niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn of heden gevolg te geven aan het grondgebied te verlaten het haar vrij staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat zij actueel een dergelijk verzoek heeft ingediend.

De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij de "*gevolgen van de huidige pandemie van het uiterst besmettelijke coronavirus*" diende te beoordelen of hierover diende te motiveren of melding diende te maken van "*de situatie in verband met de covid-19 pandemie in Bulgarije*".

3.26. Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou zijn tegemoet gekomen aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet te verzoenen valt met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.27. Een schending van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

3.28. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

3.29. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt aldus niet.

3.30. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. VERMANDER